

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci v právní věci žalobce: **P.B.**, bytem, zastoupen JUDr. Jaroslavem Kružíkem, advokátem se sídlem Příkop 2a, 604 27 Brno, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 31. 1. 2012, č.j. JMK 124921/2011, sp. zn. S-JMK 124921/2011/OD/Ib bylo rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. ODSČ-50532-PŘ/11Ci (dále jen „správní orgán I. stupně“) potvrzeno, odvolání žalobce bylo zamítnuto.

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odborem dopravněsprávních činností ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. ODSČ-50532-PŘ/11Ci byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 2. 2011 řídil motorové vozidlo tovární vozidlo BMW, registrační značky na ulici, ačkoliv nebyl držitelem příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění. Toto vozidlo neoprávněně odstavil na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené O1, tj. vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou. Vozidlo, které nebylo označeno znakem O1, bylo zde zjištěno hlídkou Městské policie Brno v 15:45 hod. Svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tedy řídil motorové vozidlo a nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Dále svým jednáním porušil ust. § 67 odst. 7 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f)/11 zákona o přestupcích, tedy neoprávněně stál na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené označením O1. Podle ust. § 22 odst. 4 v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 citovaného zákona mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku, který je vykonatelný ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 5. 3. 2011 vyslovil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného i správního orgánu I. stupně, neboť skutkový stav nebyl správně a dostatečně zjištěn, jestliže správní orgán nevychází z jediné věty uvedené v protokolu ze dne 23. 2. 2011, pořízeném Městskou policií Brno v 17:04 hod.. Přestože protokol podepsal, během podávání vysvětlení vypovídal odlišně od toho, co je v protokolu uvedeno. Motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky 2B7 4312 slouží jako služební vozidlo, vylučuje, že by v ten den řídil vozidlo sám. Označené přestupky proto nemohl spáchat. Žádal proto, aby ve věci byl znovu vyslechnut, taktéž pracovnice Městské policie, která výslech prováděla.

Dále uvedl, že na základě rozhodnutí sp. zn. ODSČ-72214-PŘ/08CI měl zákaz řízení všech motorových vozidel od 21. 8. 2009, a to na dobu jednoho měsíce, tedy do 21. 9. 2009. Ve lhůtě 8 dnů od nabytí právní moci citovaného rozhodnutí neodevzdal řidičský průkaz, což bylo dáno neznalostí zákona a ignorováním jakéhokoliv poučení obsaženého v rozhodnutí. Nesplnil-li tuto povinnost, měl mu správní orgán I. stupně uložit pokutu dle § 46 odst. 3 zákona o přestupcích. Po dobu, kdy měl stanoven zákaz řízení, neřídil. Po uplynutí zákazu řízení všech motorových vozidel se mylně domníval, že pokud nadále drží řidičský průkaz, je oprávněn opět řídit motorová vozidla.

Dále namítl, že u přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o přestupcích nebyla naplněna dostatečně společenská nebezpečnost žalobcova jednání, a to materiální stránka přestupku. Z pořízené dokumentace z místa, kde se měl dopustit tohoto přestupku, je patrné, že v okolí bylo dostatek parkovacích míst, stál na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené O1 pouze z malé části. Popisované jednání sice vykazuje formální znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o přestupcích, avšak nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, správní orgán tedy měl řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Dále požádal, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek, neboť pokuta ve výši 25.000,- Kč pro něho znamená nepoměrně větší újmu, která by mohla výrazně ovlivnit domácí rozpočet žalobce.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě ze dne 23. 5. 2012 se vypořádal s námitkami žalobce následovně:

Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu na podkladě listinných důkazů obsažených ve spisovém materiálu, dále i s přihlédnutím k tomu, co účastníci řízení sami při ústním projednání uvedli. Skutečnost, že popisovaného protiprávního jednání se dopustil žalobce, vyplývá z podání vysvětlení ze dne 23. 2. 2011 i vyjádření při ústním jednání dne 9. 6. 2011, kdy potvrdil, že byl osobou, která předmětné vozidlo na místě vyhrazeném pro O1 zaparkovala. Skutečnost, že vozidlo neřídil, namítá až ve správní žalobě, nikoliv v odvolacím řízení.

Skutečnost, že správní orgán I. stupně nevymáhal odevzdání řidičského průkazu či neuložil za toto protiprávní jednání pokutu, není předmětem správního řízení o přestupku žalobce. Jmenovaný se dopustil uvedených přestupků, naplnění subjektivních a objektivních znaků skutkové podstaty přestupku bylo prokázáno, prokázáno bylo i naplnění formální i materiální stránky přestupku. Je povinností každého účastníka silničního provozu znát právní předpisy, měl a mohl znát povinnosti vyplývající z uloženého zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, tedy povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 pracovních dní a dále požádat si po zákazu činnosti o vrácení řidičského oprávnění zákonem stanoveným způsobem. Naplnění materiální stránky přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o přestupcích je zjevné z přiložené fotodokumentace, kdy vozidlo obviněného zaparkovalo přímo na místě, které je svislou dopravní značkou určeno toliko pro jedno konkrétní vozidlo, navíc označené jako motorové vozidlo přepravující osobu těžce postiženou, tedy O1. Zabrání takového vyhrazeného parkovacího místa je závažným porušením zájmu chráněného zákonem spočívajícího v ochraně přepravy osob s těžkým postižením nebo osob s těžkým pohybovým postižením motorových vozidel, kdy výkon těchto práv bylo jednáním žalobce znemožněno.

Vzhledem k tomu, že relevantní skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Městské policie Brno, zápis o podaném vysvětlení ze dne 23. 2. 2011, fotodokumentace, výpis z evidenční karty žalobce ze dne 18. 4. 2011, předvolání k ústnímu jednání na den 9. 6. 2011, doručené žalobci dne 23. 5. 2011, protokol o ústním projednání přestupku ze dne 9. 6. 2011, rozhodnutí Magistrátu

města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 13. 7. 2011, odvolání žalobce ze dne 29. 7. 2011 a rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2012.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2012 nebyl přiznán odkladný účinek žalobě ze dne 5. 3. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2012. Usnesení nabylo právní moci dnem 18. 4. 2012.

Žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporu, že žalobce dne 23. 2. 2011 řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky na ulici a vozidlo neoprávněně odstavil na vyhrazeném parkovišti pro vozidla označená O1, což doznal i v zápisu o podaném vysvětlení ze dne 23. 12. 2011 a v podstatě i při ústním jednání dne 9. 6. 2011, kdy k věci již další skutečnosti neuvedl. Jeho právní zástupce při ústním jednání dne 9. 6. 2011 poznamenal, že žalobce pracuje jako hostinský v provozně na ulici Mlýnská, dne 23. 2. 2011 zaparkoval na předmětném místě, kde se zdržel cca 30 minut. Nevšiml si, že se jedná o vyhrazené parkoviště pro osobu postiženou. Dle jeho názoru vodorovná dopravní značka vyznačující předmětné vyhrazené místo, byla značně opotřebovaná. K přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích uvedl, že s kvalifikací přestupku žalobce nesouhlasí, byť měl zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel, domníval se, že z jeho strany se jedná pouze o administrativní pochybení. Zákaz činnosti byl stanoven na kratší dobu, řidičský průkaz neodevzdal, byl toho názoru, že ukončením zákazu činnosti může bez dalších úkonů řídit.

Žalobce kritizuje správnost napadeného rozhodnutí, taktéž i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vytýká, že skutkový stav nebyl správně a dostatečně zjištěn. Krajský soud v Brně na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou dále povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutkového stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší

správní soud, a sice např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, uvedl: „Pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“ Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, www.nssoud.cz, Nejvyšší soud rozvedl: „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle níž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z tých skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory.“ Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo zcela přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání obou popisovaných přestupků ze strany žalobce. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí mimo jiné tím, že uhne vlastní argumentaci. Rozsah jeho tvrzení pak určuje rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č.j. 8 As 27/2010-75, www.nssoud.cz).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 23. 2. 2011 řídil žalobce motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky na ulici, ačkoliv nebyl držitelem příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění. Zákaz řízení všech motorových vozidel měl ode dne 21. 8. 2009, a to na dobu 1 měsíce do dne 21. 9. 2009, jak vyplývá z úředního záznamu Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 16. 5. 2011, o vrácení řidičského oprávnění nepožádal.

Podle ust. § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž příslušným správním úřadem mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Žalobce jako účastník silničního provozu je povinen znát právní úpravu týkající se této oblasti, a tedy zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, což doznal i jeho právní zástupce, jak vyplývá z obsahu žaloby, a to jeho konstatování, že důvod žalobcova nekonání lze spatřovat v neznalosti zákona a ignorování jakéhokoliv poučení

obsaženého v rozhodnutí. Zákon o silničním provozu totiž upravuje práva a povinnosti účastníků silničního provozu, pravidla tohoto provozu, jakož i řidičská oprávnění, řidičské průkazy a působnost a pravomoc příslušných orgánů ve věci provozu na pozemních komunikacích. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, když je zřejmé, že věděl, resp. měl vědět, že mu bylo odňato řidičské oprávnění pro řízení motorových vozidel na území České republiky. Není rozhodující, že zákaz řízení všech motorových vozidel byl stanoven pouze na dobu 1 měsíce ode dne 21. 8. 2009 do dne 21. 9. 2009. Dle zjištění vyplývá, že žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz nesplnil a řidičský průkaz neodevzdal.

Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích byla proto naplněna. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje v souladu s ust. § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích zavinění z nevědomé nedbalosti. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Řidič a držitel řidičského oprávnění, byť i řidičské oprávnění pozbyl, musí splňovat odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, to znamená, že žalobce měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy. Soud se proto ztotožňuje s argumentací odvolacího orgánu i správního orgánu I. stupně v průkaznosti zavinění tohoto přestupku. Opakovaný výslech žalobce, případně i důkaz svědeckou výpovědí pracovníce Městské policie, soud za daného stavu pokládal za nadbytečné, neboť ve zjištěném skutkovém stavu nebyly pochybnosti, provádění dalších důkazů proto bylo neopodstatněné.

Pokud se týká jednání žalobce naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 67 odst. 7 zákona o silničním provozu, má soud za to, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, správní orgány si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí. Z fotodokumentace vyhotovené hlídkou Městské policie Brno dne 23. 2. 2011 v 15:32 až 15:39 hod. vyplývá, že na ulici, je vyznačeno svislou dopravní značkou IP12 „Vyhrazené parkoviště“ pro 4 vozidla. Dle dodatkové tabulky se jedná o vyhrazené místo pro vozidlo osoby postižené registrační značky, a pro Fa FERMI, s.r.o. Vyhrazené parkoviště pro vozidlo se znakem, tj. převážející osobu postiženou je rovněž označeno vodorovnou dopravní značkou „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo převážející osobu těžce postiženou nebo těžce tělesně postiženou“. Předmětné vyhrazené místo tedy bylo označeno v souladu s ust. § 12 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 30/2001 Sb., tedy dopravní značky IP „Vyhrazené parkoviště“ se symbolem O1 je doplněna vodorovnou dopravní značkou V10f. Z fotodokumentace vyplývá, že vozidlo žalobce na parkovišti pro vozidlo přepravující postiženou osobu stálo, a to přímo u vodorovné dopravní značky V10f. Jedná se o dopravní značky svislé a vodorovné, z dostatečné vzdálenosti viditelné. Protiprávnost jednání doznal sám žalobce, který do zápisu o podaném vysvětlení ze dne 23. 2. 2011 uvedl, že vozidlo registrační značky zaparkoval sám, což vlastnoručním podpisem potvrdil. Tato skutečnost vyvrací tak v žalobě obsažené tvrzení, kdy vylučuje, že by v ten den řídil vozidlo sám.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že na základě provedených důkazů bylo zcela nepochybně prokázáno, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 67 odst. 7 zákona o silničním provozu, dle kterého na vyhrazené parkoviště pro vozidla označené znakem je vozidlům bez označení vjezd zakázán. Dopustil se tak přestupku ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f)/11 zákona o přestupcích, dle kterého přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo neoprávněně zastaví nebo stojí s vozidlem na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené označením nebo

neoprávněně použije označení vozidla při stání nebo při jízdě a dále porušil ust. § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu, dle kterého řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění. Dopustil se tak přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e)/1 citovaného zákona, dle kterého se přestupku dopustí ten, kdo řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Soud přisvědčil argumentaci žalovaného, že v obou případech bylo prokázáno naplnění subjektivních a objektivních znaků skutkové podstaty přestupku, bylo prokázáno naplnění formální i materiální stránky přestupku. K námitce žalobce, že přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f)/11 zákona o přestupcích nevykazuje materiální znak přestupku, soud poznamenává, že z přiložené fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobce zaparkoval na místě, které je určeno pro jedno konkrétní vozidlo, navíc označené jako motorové vozidlo přepravující osobu těžce postiženou O1. Zaparkování na vyhrazeném parkovacím místě je závažným porušením zájmu chráněného zákonem spočívající v ochraně přepravy osob s těžkým postižením nebo osob s těžkým pohybovým postižením motorovým vozidlem, kdy výkon těchto práv byl jednáním žalobce znemožněn.

Vytýká-li žalobce v žalobní námitce, že měl Magistrát města Brna po nesplnění povinnosti uložené žalobci dle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu využít zákonné prostředky k vymození splnění této povinnosti a uložit mu pokutu dle § 46 odst. 3 zákona o přestupcích nutno poznamenat, že uvedená skutečnost není předmětem správního řízení o přestupku žalobce.

V souzené věci byla žalobci uložena sankce za spáchané přestupky, a to pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku, který je vykonatelný ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, které s ohledem na systematiku zákonů o přestupcích upravuje základní podmínky ukládání sankce zákazu činnosti, dává tak jasnou odpověď na otázku, proč správní orgán uložil žalobci sankci v rozmezích, jak výše uvedeno. Při stanovení sankce a její výměry zohlednil žalovaný, taktéž i správní orgán I. stupně jednotlivé body § 12 odst. 1, odst. 2 zákona o přestupcích a uložil žalobci takový druh a výši sankce, které dle názoru soudu plní účely jak individuálně výchovný, tak i generálně preventivní. Žalobce však konkrétní námitky na určení výše a druhu trestu nepodal.

Krajský soud v Brně na základě výše uvedeného uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného netrpí vadou chybného posouzení právní otázky v rozsahu dle žalobních bodů, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. června 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně